

0. Prolog:

Scéna – v podstatě jediná scéna kusu! – je chmurný a ponurý sál ve starém domě. Vycpaného medvěda neseženeme, brnění asi také ne a s knihovnou plnou zaprášených svazků se nikdo nebude chtít tahat. Tak řekněme – napravo stůl, pár židlí vůkol. Nějaké svícny. Nalevo by mělo být něco obdobně výrazného, snad krb? Dejme tomu krb. Nad krbem visí karikatura Maxe Stirnera. Na stěnách jsou pověšené „tapisérie“ a hotovo. Někde truhla. Truhlu snad seženeme, ne?! Nebo skříňka.

... a na zemi mrtvolý. Norman, Rosemary, Lawrence i Frederik leží ve vlastní krvi mrtví na scéně, protože každý dobrý příběh začíná tam, kde končí.

Vchází Johann Kašpar Schmidt, (ne)mrtvý pán domu a vypravěč. Nesouhlasně pomlaskává, prohlíží si mrtvá těla, opatrně mezi nimi našlapuje. Mluví si pro sebe.

Johann: „Nepřípustné, naprosto nepřípustné. Takové hulvátství. Tenhle taky?“ *nakloní se k Frederikově mrtvole.* „Asi nějakým sekáčkem, ne? Nebo snad, tak jako když...“ *naznačuje posunky otevírání konzervy.* *Pak si všimne Rosemary a se zájmem přejde k její mršině,* „A támhle! Ta je úplně na cimpr! No kdo to bude uklízet...“ *spráskne ruce.* *Pak si náhle všimne diváků.* „Oh, takže vy už jste tady? Omlouvám se za ten nepořádek, měli jsme tu dnes takovou... příhodu. To je jedno. Vy samozřejmě víte, kdo jsem. Kdo jsem byl. Že? Nevíte? A teď?“ *natočí se z profilu ke svému portrétu* „Pořád nic? Ani vy ne? Tak já vám to řeknu. Já jsem Johann Kašpar Schmidt, narozen v říjnu 1806, pohřben léta Páně 1856! Tak co, že jste o mně už slyšeli! Svého času jsem byl velmi populární!“ *mávně rukou a vrací se doprostřed* „Ále. Prostě jsem byl německý filosof. Slavný! Pak jsem umřel. Dneska o mně nikdo neví. No vás to taky čeká! Některé dřív, některé později... Jako tyhle ty. To vám bylo. Takoví pitomci.“ *spiklenecky se nakloní k divákům, jako by svěřoval tajemství* „Chcete vědět, co je zabílo? Je to hrozný příběh. Poučný, ale strašidelný a plný mrtvol. No mně to nevadí, já takové rád. Všichni slavní němečtí filosofové měli rádi krvavé příběhy. Je to pravda! Chcete si ho poslechnout? Mohl bych vám ho povědět, jestli máte čas. Skrývá velké morální ponaučení. Ale ještě lepší bude, když vám to ukážu. Allons!“

Johann se otočí zády a pokyne mrtvolám. Ty neochotně vstávají. Tváří se podrážděně, nenávidně, zahanbeně. Občas po sobě loupnou nevraživým pohledem, jinak se ale jeden druhému vyhýbají. Nastoupí do řady dopředu, neschopni udržovat oční kontakt s publikem. Stydí se. Johann jim uvolní místo a sám si stoupne vlevo.

Johann (posměšně): „Jen se na ně podívejte, chytráky. Oni vám předvedou, co se tu stalo, den po dni a noc po noci. Bude to takové malé umrlčí divadlo, hra na smrt. Takové danse macabre philosophique! No běžte, co stojíte! Běžte se připravit, ať publikum nezdržujeme.“ *Mrtví studenti se se sklopenými hlavami odeberou ze scény, Johann je zatím poučuje.* „Oni jsou živí, oni ještě spěchají. Do hrobu, zpravidla.“ *pak se obrátí k divákům* „A vy dávejte pozor. To, co teď uvidíte, je příběh o smrti, ale také o morálce, perspektivách, dilematech a o špatných rozhodnutích. Když se z něj poučíte, možná do těch svých hrobů půjdete delší cestou, ale hlavně s lehčím srdcem. Takže, bylo nebylo, že? Jak náš příběh začíná? Tak, jak už to bývá zvykem... parta studentů se rozhodne, že stráví pár dnů ve starém osamoceném domě uprostřed lesa je výborný nápad...“

Johann odchází. Přichází Dívka s kartónem a s úsměvem na tváři divákům ceduli oznamuje, že je středa.